

opusdei.org

Nový cyklus papežských katechezí o evangelizaci

Papež František zahájil cyklus katechezí zaměřených na „nadšení pro evangelizaci, tedy apoštolskou horlivost“. Řekl, že evangelizace začíná pohledem, pohybem a cílem.

11.01.2023

Drazí bratři a sestry, dobré ráno!

Dnes začínáme nový cyklus katechezí věnovaný naléhavému a rozhodujícímu tématu křesťanského života: nadšení pro evangelizaci, tedy apoštolské horlivosti. Pro církvev je to zásadní rozměr: společenství Ježíšových učedníků se ve skutečnosti rodí jako apoštolské, rodí se jako misionářské, nikoli jako proselytní, a od počátku to musíme rozlišovat: být misionářský, být apoštolský, evangelizovat není totéž co proselytismus, nemá to nic společného s tím druhým. Pro církvev je to zásadní rozměr, společenství Ježíšových učedníků se rodí jako apoštolské a misionářské. Duch svatý ji formuje jako církvev, která vychází ven, aby nebyla uzavřená sama do sebe, ale aby vycházela ven, aby byla nakažlivým svědkem víry v Ježíše a aby vyzařovala jeho světlo až na konec světa. Může se však stát, že apoštolský zápal, touha oslovit druhé dobrým hlásáním evangelia, ochabne, stane se vlažným. Někdy se

může zdát, že je zastřená, to jsou uzavření křesťané, nemyslí na druhé. Když křesťanský život ztratí ze zřetele horizont evangelizace, horizont hlásání, stává se nemocným: uzavírá se do sebe, stává se sebestředným, chřadne. Bez apoštolské horlivosti víra chřadne. Misie je naopak kyslíkem křesťanského života: oživuje ho a očišťuje. Vydejme se tedy na cestu znovobjevení evangelizačního nadšení, vycházejme z Písma a učení církve a čerpejme apoštolskou horlivost z jejích zdrojů. Pak se obrátíme k některým živým pramenům, k některým svědkům, kteří v církvi roznítili vášeň pro evangelium, aby nám pomohli znovu roznítit oheň, který v nás chce Duch svatý stále rozněcovat.

A dnes bych chtěl začít poněkud symbolickou evangelijní epizodou, kterou jsme slyšeli: povoláním apoštola Matouše, a on sám o něm

vypráví ve svém evangeliu v úryvku, který jsme slyšeli (srov. Mt 9,9-13). Vše začíná u Ježíše, který „vidí“ - jak říká text - „člověka“. Málokdo viděl Matouše takového, jaký byl: znali ho jako toho, kdo „seděl v celnici“ (v. 9). Ve skutečnosti byl výběřčím daní: vybíral daně pro římskou říši, která okupovala Palestinu. Jinými slovy, byl to kolaborant, zrádce lidu. Můžeme si představit, jak jím lidé opovrhovali: byl to „celník“, tak se mu říkalo. V Ježíšových očích je však Matouš člověkem se svými nesnázemi i velikostí. Všimněte si tohoto: Ježíš se nezastavuje u vlastností, Ježíš vždy hledá podstatné jméno. „Tenhle je hříšník, tenhle je takový a takový...“ - to jsou přívlastky: Ježíš jde k osobě, k srdci, toto je osoba, toto je muž, toto je žena, Ježíš jde k podstatě, k podstatnému jménu, nikdy k přídavnému jménu, zapomeňte na přídavná jména. A zatímco mezi Matoušem a jeho lidem je odstup -

protože viděli přivlastek „celník“ - ,
Ježíš se mu přibližuje, protože každý
člověk je Bohem milován: „I tento
ubožák?“ Ano, dokonce i pro tohoto
ubožáka přišel - evangelium říká:
„Přišel jsem pro hříšníky, ne pro
spravedlivé“. Tento krásný Ježíšův
pohled, který vidí druhého, ať je to
kdokoli, jako příjemce lásky, je
počátkem evangelizačního nadšení.
Vše začíná tímto pohledem, který se
učíme od Ježíše. Můžeme si položit
otázku: Jak se díváme na druhé? Jak
často vidíme jejich chyby, a ne jejich
potřeby; jak často označujeme lidi
podle toho, co dělají nebo co si myslí!
I jako křesťané si říkáme: je náš,
nebo není náš? To není Ježíšův
pohled: vždy se na každého dívá s
milosrdenstvím, dokonce se
zalíbením. A křesťané jsou povoláni
k tomu, aby si počínali jako Kristus a
dívali se jako on, zejména na
takzvané „vzdálené“. Matoušovo
vyprávění o povolání končí
Ježíšovými slovy: „Nepřišel jsem

povolat spravedlivé, ale hříšníky“ (v. 13). A pokud se každý z nás cítí spravedlivý, Ježíš je daleko - přichází však blízko k našim omezením a trápením, aby nás uzdravil.

Vše tedy začíná Ježíšovým „viděl člověka“, Matouše. Následuje druhý krok - pohyb. Nejprve pohled, Ježíš viděl, pak druhý úsek, pohyb. Matouš seděl u celní přepážky a Ježíš mu řekl: „Pojď za mnou.“ - „Vstal a šel za ním“ (v. 9). Všimněme si, že text zdůrazňuje, že „vstal“. Proč je tento detail tak důležitý? V těch dobách měl totiž ten, kdo seděl, moc nad ostatními, kteří stáli před ním, aby ho poslouchali nebo, jako v tomto případě, aby zaplatili daň. Ten, kdo seděl, měl zkrátka moc. První věc, kterou Ježíš dělá, je, že Matouše odpoutává od moci: z místa, kde sedí, aby přijímal druhé, dává ho do pohybu směrem k druhým, ne aby vybral daň, ale aby šel k druhým; Ježíš ho nutí opustit pozici

nadřazenosti, aby ho postavil na roveň jeho bratřím a otevřel mu obzory služby. To je to, co dělá Kristus, a to je pro křesťany zásadní: sedíme my, Ježíšovi učedníci, my, církve, a čekáme, až lidé přijdou, nebo se umíme zvednout, vydat se s druhými na cestu, hledat druhé? Říkat: „Ale ať přijdou, já jsem tady, ať přijdou,“ není křesťanský postoj. Ne, jděte a hledejte je, udělejte první krok.

Pohled - Ježíš viděl - , pohyb - vstává - a za třetí cíl. Kam půjde Matouš poté, co vstal a následoval Ježíše? Mohli bychom si představit, že poté, co Mistr změnil jeho život, povede ho k novým setkáním, k novým duchovním zkušenostem. Ne, nebo alespoň ne hned. Ježíš nejprve jde do jeho domu; tam pro něj Matouš připraví „velkou hostinu“, které se „účastní velký zástup celníků“ (Lk 5,20), tedy lidí jemu podobných. Matouš se vrací do svého prostředí,

ale vrací se tam změněný a s Ježíšem. Jeho apoštolská horlivost nezačíná na novém, čistém, ideálním místě, daleko, ale začíná tam, kde žije, u lidí, které zná. Zde je poselství pro nás: nemusíme čekat, až budeme dokonalí a urazíme dlouhou cestu za Ježíšem, abychom o něm mohli svědčit; naše hlásání začíná dnes, tam, kde žijeme. A nezačíná to tím, že se budeme snažit přesvědčit druhé, ale tím, že budeme každý den svědčit o kráse Lásky, která na nás pohlédla a pozvedla nás, a bude to tato krása, sdělování této krásy, která přesvědčí lidi, ne sdílením nás, ale samotného Krista. Jsme ti, kdo hlásají Krista, nehlásáme sebe, ani politickou stranu, ani ideologii, ne: hlásáme Ježíše. Musíme lidem zprostředkovat kontakt s Ježíšem, aniž bychom je přesvědčovali - spíše nechme jeho, aby přesvědčoval. Ve skutečnosti, jak nás poučil papež Benedikt XVI., „církev neproselytizuje. Rozvíjí se spíše přitažlivostí“ (Homilie při

zahajovací mši 5. generální konference latinskoamerického a karibského episkopátu, Aparecida, 13. května 2007). Nezapomínejte na toto: když vidíte křesťany, kteří vás proselytizují, kteří vám sestavují seznam lidí, kteří mají přijít... to nejsou křesťané, jsou to pohané převlečení za křesťany, ale jejich srdce je pohanské. Církev neroste proselytismem, ale přitažlivostí. Jednou si vzpomínám, že z nemocnice v Buenos Aires odešly řeholnice, které tam pracovaly, protože jich bylo málo a nemohly už nemocnici vést, a přijela komunita řeholnic z Koreje, řekněme třeba v pondělí, už si nepamatují den. Převzaly dům pro řeholnice v nemocnici a v úterý přišly navštívit nemocné v nemocnici, ale neuměly ani slovo španělsky, mluvily jen korejsky - a nemocní byli šťastní, protože to komentovali: „Dobré jsou ty sestry, bravo, bravo.“ - Ale co vám řekla ta sestra? „Nic, ale svým

pohledem ke mně promlouvala, sdělovaly mi Ježíše.“ Ne aby sdělovaly sami sebe, ale aby svým pohledem, svými gesty sdělovaly Ježíše. To je přitažlivost, opak proselytismu.

Toto přitažlivé, radostné svědectví je cílem, k němuž nás Ježíš vede svým pohledem lásky a pohybem, který jeho Duch vzbuzuje v srdci. A my můžeme přemýšlet o tom, zda se náš pohled podobá pohledu Ježíše, aby lidi přitahoval a přiváděl je blíž k církvi. Zamysleme se nad tím.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/novy-cyklus-papezskych-katechezi-o-evangelizaci/> (10.04.2026)